

JOSEPH KESSEL

**GÜNDÜZ
GÜZELİ**

Çeviri: AYKUT DERMAN

♥ can
roman

JOSEPH KESSEL
GÜNDÜZ
GÜZELİ

Belle de jour, Joseph Kessel

© 1928, Éditions Gallimard

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mart 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1966-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

JOSEPH KESSEL

GÜNDÜZ
GÜZELİ

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Aykut Derman

♥can

Joseph Kessel'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Atlılar, 1981

Aslan, 2011

JOSEPH KESSEL, gazeteci, yazar ve maceraperest. 1898 yılında Rus bir doktor olan babasının görevi nedeniyle bulunduğu Arjantin'de dünyaya geldi. Nizza'da başladığı eğitimine, Paris'teki Louis-le-Grand Lisesi'nde devam etti. Edebiyat eğitimi aldı. On yedi yaşında gazeteciliğe başladı. Kessel, II. Dünya Savaşı sırasında Almanların Fransa'yı işgali sırasında direnişçilerin safına katıldı. Savaşın sona erdiği 1946 yılında Direniş Hareketi'nin tarihçesini kaleme aldı. 1962'de Académie Française üyeliğine seçildi. 1919 yılında çıktığı bir dünya gezisinin ardından, o zamana dek az tanınan bazı ülkeleri sıradışı ve duyarlı röportajlarıyla tanıttı. Gözlemlerini, insan deneyimlerini ve insan-doğa ilişkisini *Aslan*, *Atlılar* gibi romanlarına aktardı. 1926'da yayımlanan *Les Captifs* adlı romanıyla Fransa'nın en saygın edebiyat ödüllerinden biri olan Fransız Akademi Ödülü'nü aldı. 1979 yılında Fransa'da hayatını kaybetti.

AYKUT DERMAN, 1942'de İstanbul'da doğdu. İÜ Fransız Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nı bitirdi. Yıldız Teknik Üniversitesi'nde okutmanlık yaptı. 1970'ten bu yana çeviriler yapmaktadır. Gaston Bachelard, Fernand Braudel, Alberto Giacometti, Béatrice Lenoir, Françoise Balibar, Milan Kundera, Pascal Quignard, Paulo Coelho, Michel del Castillo, José Saramago, İsmail Kadare, Alina Reyes, José Frèches gibi pek çok yazarın eserlerini Türkçeye kazandırmıştır. Derman'ın yetmiş yakın çevirisi vardır.

Sandi'ye

Önsöz

Kitapları anlatan önsözleri hiç sevmem ve bu önsözü yazdığım için karşınıza geçip özür diler gibi görünmek özellikle hoşuma gitmiyor. Şimdiye kadar bu kadar değer verdiğim bir metin yazmamıştım, bu metinde insanın en insana özgü yanını vurguladığımı sanıyorum. Böyle bir dilin anlaşılmasına olanak var mı?

Oysa yanlış anlaşıldığımı biliyorum ve bu durumu düzeltmiş olmayı derinden arzuluyorum.

Gündüz Güzeli, *Gringoire*'da tefrika halinde yayımlandığında, o gazetenin okurları bana oldukça ateşli tepki gösterdi. Kimileri beni gereksiz hafiflikle, hatta pornografi yapmakla suçluyordu. Kimse onlara söyleyecek bir şey bulamaz. Kitap onları inandırmaya yetmemişse yazıklar olsun; onlara mı yoksa bana mı bilemiyorum; öyle ya da böyle elimden hiçbir şey gelmez. Ruhun ve tenin dramını sergilemek, birinden ya da ötekenden olabildiği ölçüde özgürce söz etmeksizin bana olanaksız gibi geliyor. Bir yazara tanınan sınırları, okurların gözünü boyamak için şehvetten asla yararlanmamış bir yazar olarak aştığımı sanmıyorum.

Seçtiğim konuyu işlemeye başlarken beni hangi tehlikenin beklediğini biliyordum. Ama romanı bitirdiğimde, yazarın amacı hakkında insanların yanılabilceği duygusuna kapılmadım. Aksi takdirde *Gündüz Güzeli* hiç yayımlanmazdı.

İnsanların sahte zevki hor gördüğü kadar sahte utanma duygusunu aşağısamayı da bilmesi gerek. Toplumsal düzeydeki yakınmalar beni rahatsız etmiyor. Ama ruhsal düzeydeki

hor görülerden etkileniyorum. Dolayısıyla, hiç niyetim olmadığı halde, bu düşünceleri düzeltmek üzere bir önsöz yazmaya karar verdim.

Ne olağanüstü bir vaka, dendi birçok kez ve kimi doktorlar bana, birçok Séverine tanıdıklarını yazdı. *Gündüz Güzeli'* nin başarılı bir patolojik gözlem olduğu açık seçik ortadaydı. Oysa ben özellikle öyle olduğuna inanılmasını istemiyorum. Bir canavarı kusursuz biçimde de olsa betimlemek beni hiç ilgilendirmiyor. Benim *Gündüz Güzeli'* yle göstermek istediğim, bir yandan kalp ile tenin, öte yandan gerçek, çok büyük ve sevecen bir aşk ile duyuların acımasız zorlamasının birbirine korkunç biçimde ters düşmesidir. Bu çatışmayı, kimi ender istisnalar dışında, sevgisini uzun süre sürdüren her erkek, her kadın içinde taşır. Farkına varılır ya da varılmaz, yürek parçalar ya da uyku halini sürdürür ama içimizdeki varlığını koruyan bir çatışmadır bu. Defalarca betimlenmiş sıradan bir karşıtlık! Ne var ki onu, içgüdülerin büyüklüğünü ve sonsuz varlığını ortaya koyacak şiddet derecesine yükseltebilmek için, bana göre, olağandışı bir durum gerekir. Ben o durumu bilinçli olarak tasarladım; çekici oluşu yüzünden değil, bu trajik cenini içinde barındıran ruha en derin yerinde daha emin ve keskin bir şekilde dokunabilmek için yaptım bunu. Bu konuyu, sağlıklı bir kalbin içinde neler gizlediğini daha iyi öğrenebilmek için hasta bir kalbe bakar gibi ya da aklın devinimini daha iyi öğrenebilmek için zihin bozukluklarına bakar gibi seçtim.

Gündüz Güzeli' nin konusu, Séverine'in tensel sapkınlığı değildir, Pierre'e bu sapkınlıktan bağımsız olarak duyduğu aşk ve bu aşkın ortaya koyduğu trajedidir.

Ona acıyan, onu seven tek kişi olarak bir ben mi kalacağım acaba?

Öndeyiş

Sekiz yaşındaki Séverine'in kendi odasından annesinin odasına gitmek için uzun bir koridoru kat etmesi gerekiyordu. Canını sıkan o mesafeyi her zaman koşarak geçiyordu. Ne var ki, bir sabah Séverine koridorun orta yerinde durmak zorunda kaldı. O noktadaki banyo kapısı açılmıştı. Kapıda bir muslukçu belirdi. Kısa boylu, tıknaz biriydi. Seyrek, kızıl kirpiklerinin ardından süzölen bakışını küçük kıza dikti. Aslında gözü pek bir çocuk olan Séverine korktu, geri çekildi.

Bu davranış, adamın karar vermesine yol açtı. Çevresine şöyle bir baktı, sonra, iki eliyle kızı kendine çekti. Séverine bedeninde güçlü bir gaz kokusu duyumsadı. Kötü tıraş olmuş bir yüzdeki iki dudak boynunu yaktı. Debelendi.

İşçi sessizce, şehvetle gülüyordu. Elleri, kızın giysisinin altında, onun yumuşak bedeninde gezindi. Ansızın Séverine karşı koymayı bıraktı. Kaskatı kesilmiş, benzi solmuştu. Adam onu parkenin üzerine yatırdı, sessizce uzaklaştı.

Bakıcısı Séverine'i yerde yatar halde buldu. Ayağının kayıp yere düştüğünü sandılar. Kendisi de öyle sandı.

I

Pierre Sérizy koşum takımalarını gözden geçiriyordu. Kayaklarını ayaklarına geçirmiş olan Séverine sordu:

“Hazır mısın?”

Üzerinde kalın yünden mavi bir takım elbise vardı ama giysi o kadar sıkı ve üzerine o kadar iyi oturmuştu ki sabırsız bedenini hantallaştırıyordu.

“Senin için asla yeterince tedbirli olamayacağım,” dedi Pierre.

“Ama hiçbir tehlike yok sevgilim. Kar o kadar temiz ki üzerine düşmek bir zevk olacak. Haydi, davran.”

Pierre çevik bir hareketle eyerin üzerine oturdu. At hareket etmedi, hatta silkinmedi bile. Güçlü ve uysal bir hayvandı, sağrıları genişti, koşmaktan çok yük taşımaya alıştıktı. Séverine, koşum takımına bağlanmış uzun kayışları sıkıca kavradı, bacaklarını hafifçe açtı. Bu sporu ilk kez yapıyordu ve harcadığı dikkat yüzünü biraz geriyordu.

Bu nedenle, hareket halindeyken yüzünde fazla dikkat çekmeyen kusurlar daha belirgin hale geliyordu: Çenesi fazla köşeliydi, elmacık kemikleri çıkıktı. Ama Pierre, Séverine’in yüzündeki bu kesin kararlı ifadeyi seviyordu. O ifadeyi birkaç saniye daha seyredebilmek uğruna ayaklarını neredeyse üzengeye geçiremeyecekti.

“Gidiyoruz,” diye bağırdı Pierre sonunda.

Séverine'in tuttuğu kayışlar gerildi, hafifçe kaydığını duyumsadı.

Önce, etrafa gülünç görünmemek için dengesini korumaya çalıştı yalnızca. Uygun alanı buluncaya kadar küçük İsviçre kentini baştan başa aşmaları gerekiyordu. O saatte herkes ortalıktaydı. Pierre çınlayan kahkahasıyla spor ya da bar arkadaşlarını, erkek kıyafeti giymiş genç kadınları, rengârenk kızakların içine uzanmış öteki arkadaşlarını selamlıyordu. Ama Séverine'in gözü kimseyi görmüyordu; kırılık alana yaklaşıldığını belirten işaretlere dikkat ediyordu yalnızca: Küçük meydanıyla kilise... buz pateni alanı... bembeyaz kıyılarıyla kapkaranlık ırmak... pencereleri tarlalara bakan son otel.

Oteli geçtikten sonra Séverine rahat bir soluk aldı. Artık tökezleyebilirdi, yere düştüğüne kimse tanık olmazdı. Kimse, Pierre dışında. Ama Pierre... Ve genç kadın, o anda göğsünün içinde canlı ve sevimli bir hayvan gibi duyumsadığı aşkla daha da güzelleşti. Kocasının esmer ensesine, güzel omuzlarına bakıp gülümsedi. Uyum ve güç burcunda doğmuştu.

"Pierre," diye bağırdı Séverine.

Pierre arkasına döndü. Güneş tam yüzüne geldiği için iri gri gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Hava güzel," dedi genç kadın.

Karlı vadi, hesaplanmış gibi görünen yumuşak eğimlerle ötelere doğru uzayıp gidiyordu. Tam tepede, dorukların çevresinde birkaç yumuşak, yapağıyı andıran bulut yüzüyordu. Yamaçlarda kayakçıların umursamaz kuşlar gibi uçarcasına kayıp gittiği görülüyordu. Séverine yineledi:

"Hava güzel."

"Bu daha bir şey değil," dedi Pierre.

Bacaklarıyla atın böğrünü daha fazla sıkıştırdı ve hayvanı tırıs yaptı.

"Macera başlıyor," diye düşündü genç kadın.

İçini mutlulukla karışık bir kaygı sardı ve bu kaygı

yavaş yavaş güven duygusuna, neşeye dönüştü. Ayağındaki kızaklar onu kendiliğinden taşıyordu. Tek yapması gereken onlara uyum sağlamaktı. Kasları gevşiyordu. Bu, onların yumuşak hareketlerini daha iyi denetlemesini sağlıyordu. Odun yüklü, yan tarafına oturup bacaklarını sallandırmış, eni boyuna denk, güneşten kararmış insanların kullandığı ağır kızaklarla karşılaşıyorlardı. Séverine onlara gülümsüyordu.

“Çok iyi, çok iyi,” diye bağıriyordu Pierre ara sıra.

O anlarda bu neşeli ve sevimli ses genç kadına kendi içinden yükseliyormuş gibi geliyordu. Ve “dikkat” uyarısını duyduğunda bu, içinde uyanan bir refleksin uyardığı, yaşamakta olduğu zevkin daha da canlı hale geleceği konusunda bir uyarı değil miydi? Tırısı kalkan atın soylu nal sesleri yolun üzerinde çınladı. O ritim Séverine’in tüm benliğini sardı. Hız, dengesini öylesine güzel sağlıyordu ki artık onu düşünmüyor ve kendini bedenini saran yalın sevince bütünüyle teslim ediyordu. Dünyada, bedeninin kendini o koşuya uyarlamış titreşimlerinden başka bir şey yoktu. Artık dışarıdan yönlendirilmiyor, o coşku dolu, düzenli hareketi kendisi yönetiyordu. Ona aynı zamanda hem köle hem de efendi olarak hükmediyordu.

Ve çevreyi saran o ıslıl ıslıl beyazlık... Ve o buz gibi, içilebilecek kadar sıvılaşmış, kaynak suları kadar berrak rüzgâr, gençlik...

“Daha hızlı, daha hızlı!” diye bağıriyordu Séverine.

Ne var ki Pierre o yüreklendirmelere gerek duymadığı gibi, at da Pierre’in haydalamalarına gerek duymuyordu. Üçü birlikte aynı hayvansal ve mutlu bütünü oluşturuyordu.

Yoldan ayrıldıkları anda sert bir dönemeçle karşı karşıya kaldılar. Séverine dönemeci alamadı ve kayışları bıraktığından yarı beline kadar kara gömüldü. Ama kar o kadar yumuşak, o kadar tazeydi ki ensesinden içeri dere

gibi akmasından kaygı duymadı ve içi yeni bir neşeyle doldu. Pierre ona yardım etmeye fırsat bulamadan, ışıklar saçarak yeniden ayağa kalmıştı bile. Koşuya yeniden başladılar. Yol onları küçük bir otelin önüne çıkardığında Pierre durdu.

“Buradan öteye yol yok. Dinlen,” dedi. Sabah saatiydi, salonda kimse yoktu. Pierre bir an ona baktı ve bir öneride bulundu:

“Dışarı çıkalım, ne dersin? Güneş çok yakıcı.” Otelci kadın onları evin önüne yerleştirirken Séverine sordu:

“Otelin hoşuna gitmediğini hemen anladım. Neden? Oysa çok temiz.”

“Gereğinden çok. Yıkana yıkana geriye bir şey kalmamış. Bizim oralarda her kahvede kir pas vardır. İnsan oralarda çoğu zaman tüm taşranın kokusunu içine çeker. Burada her şeyin ne kadar düzenli olduğunu fark etmedin mi? Evlerin, insanların. Ne bir leke var ne de herhangi bir niyeti belli eden bir düzenleme; yani burada yaşam yok.”

“Oysa bana karşı nazıksın,” dedi Séverine gülerek, “beni açıklığım ve duruluğum için sevdiğini her gün yineleyip duruyorsun.”

“Doğru ama sen benim takıntımsın,” diye karşılık verdi Pierre ve dudaklarını Séverine’in saçlarına dokundurdu.

Otelci kadın onlara kızarmış ekmek, pürüklü peynir ve bira getirdi. Getirdikleri hemen tükendi. Pierre ve Séverine mutlu bir iştahla yiyorlardı. Bakışları zaman zaman ayaklarının dibinde yılan gibi kıvrılarak uzanan dar boğaza yöneliyordu, her bir dalının çevresinde karın, havanın ve güneşin parlaklığıyla mavimsi kül rengi ayla oluşturan bir iç bulunan çamlara bakıyorlardı.

Biraz öteye bir kuş kondu. Pırıl pırıl parlayan sarı karnı ve siyah çizgili gri kanatları vardı.

“Ne görkemli bir giysi,” dedi Séverine.

“Bir baştankara, erkek. Dişileri daha renksizdir.”

“Bizim gibiler yani...”

“Sanmıyorum...”

“Haydi, haydi, sevgilim, ikimiz söz konusu olduğunda, sen benden çok daha gösterişlisin, bunu çok iyi biliyorsun. Yüzünde bu tedirginlik belirdiğinde seni o kadar çok seviyorum ki!”

Pierre başını yana çevirmişti ve Séverine onun duyduğu tedirginlik nedeniyle çocuksu bir ifade almış yüzünü yalnızca profilden görebiliyordu. O gözü pek yüzde genç kadını en derinlemesine etkileyen ifadeydi bu.

“Seni öpmek istiyorum,” dedi Séverine.

Ama kendine hava vermek için bir kartopu yapmış olan Pierre ona şu karşılığı verdi:

“Ben de bunu sana fırlatmayı çok istiyorum.”

Pierre sözünü tam bitirmişti ki, alınının ortasına buzlu kardan oluşmuş bir kartopu yedi. Karşılık verdi. Birkaç saniye boyunca ateşli bir kartopu savaşı yaptılar. Devrilen iskemlelerin çıkardığı ses yüzünden otelci kadın kapıda belirdiğinde utandılar ve kavgayı kestiler.

Yaşlı kadının yüzünde anaç bir gülümseme belirde; aynı gülümseme, ata yeniden binmeden önce Pierre’in saçlarını düzeltten Séverine’de de vardı.

Küçük kentin içinde bile atı tırısı kaldırdılar; neşelerini özgür kılmak için üst perdeden uyarı çığlıkları atıyorlardı.

Séverine ile Pierre otelde birbirine açılan iki odada kalıyordu. Genç kadın kendi odasına geçer geçmez kocasına seslendi:

“Üzerini değiştir Pierre. Vücudunu da iyice ovala. Sabah havası çok soğuk.

Biraz titrediği için Pierre ona soyunması için yardım etmeyi önerdi.

“Hayır, hayır,” diye bağırdı Séverine. “Git, diyorum sana.”

Hem Pierre’in ona bakışından, hem kendi rahatsızlığından, bu reddedişin aşırı sert kaçtığını, yalnızca duyumsadığı tedirginlikten kaynaklanmadığını anladı. Pierre’in bakışında, “İki yıllık bir evlilikten sonra,” dermiş gibi bir hava vardı. Séverine elmacık kemiklerini yandığını duyumsadı.

“Acele et,” diye sürdürdü sınırlı bir edayla Séverine. “Soğuk almamıza neden olacaksın.”

Pierre tam kapıyı açıyordu ki, Séverine ona arkasından yetişip sarıldı.

“Ne güzel bir gezinti yaptık, sevgilim. Benim her dakikamı öylesine dolduruyorsun ki!”

Pierre karısını, kaba etleri biraz sert, sağlıklı tenini özgürce dışarı vuran siyah bir giysi içinde buldu. Birkaç saniye hareketsiz kaldı, karısı da öyle yaptı. Karşılıklı bakışmaktan zevk duyuyorlardı. Sonra Pierre onu boynuyla omzunun birleştiği yumuşak yerinden öptü. Séverine onun alnını okşadı. Pierre onun bu davranışının temelinde ince bir dostluk ayrımı yattığını duyumsadı; buysa onu her zaman korkutuyordu. İlk ayrılan olmak için başını çok çabuk kaldırdı ve, “İnelim istersen. Gecikiyoruz,” dedi.

Renée Févret onları Viyana usulü tatlılar pastanesinde bekliyordu. Bu ufak tefek, zarif ve canlı, her an hareketli olan ve ses patlamalarıyla konuşan kadın Pierre’in, onun gibi cerrah olan bir arkadaşıyla evlenmişti. Séverine’e, onun kendini biraz geri çekmesine yol açan derin ve aşırı bir sevgiyle bağlanmış ve onu kendisiyle senli benli olmaya zorlamıştı.

Renée pastanenin kapısının eşiğinde Sérizy’leri görür görmez salonun ta dibinden mendilini sallayarak onlara bağırdı:

“Buradayım ben, buradayım. Bu İngilizlerin, Almanların, Yugoslovların arasında tek başına olmak hiç de hoş değil. Yabancı bir ülkede olduğumu düşünmemi istiyorsunuz, anlaşılır.”

“Bizi bağışlayın,” dedi Pierre, “safkan atımız bizi uzaklara götürdü.”

“Geldiğinizi gördüm. İkinizin de güzel olduğunu söyleyebilirim. Ya sen Séverine, mavi erkek giysileri içinde kendini şık buldun mu?.. Evet, ne içmek istersiniz? Martini? Şampanya kokteyli?.. Ah, işte Husson. O bize bu konuda fikir verir.”

Séverine kalın kaşlarını hafifçe çattı.

“Onu davet etme,” diye mırıldandı.

Renée çok çabuk yanıt verdi – en azından Séverine’e öyle geldi:

“Yapamam, şekerim. Ona işaret ettim bile.”

Henri Husson masaların arasından ustalıkla ve umursamazlıkla kayıyordu. Renée’nin elini, sonra da arkadaşının elini uzun uzun öptü. O dudakların eline teması Séverine’e başka bir anlam taşıyormuş gibi sevimsiz geldi. Husson doğrulduğunda onun yüzüne ısrarla baktı. Husson bu sorgulayıcı bakışı, süzölmüş yüzünde bir ifade değişikliği olmaksızın karşıladı.

“Paten alanından geliyorum,” dedi.

“Herkesi kendinize hayranlıkla baktırdınız, öyle mi?” diye sordu Renée.

“Hayır. Yalnızca birkaç kişiyi. Alan çok kalabalıktı. Ben başkalarına bakmayı yeğledim, yetenekli insanlara bakmak bana daha hoş geliyor. Meleklerle özgü bir cebri düşündürüyor bana.”

Yüz çizgilerinin hareketsizliğiyle ve yıpranmışlığıyla çelişen sesi ateşli, iniş çıkışlarla dolu ve tuhaf biçimde ilgi çekiciydi. Bunu, gücünü bilmiyormuş gibi, sezdirmeden kullanıyordu. Pierre onu dinlemekten hoşlanıyordu.

“Güzel kadınlar var mıydı?” diye sordu.

Joseph Kessel'in 1928'de yazdığı, yayımlanmasıyla birlikte büyük bir skandala yol açan kült romanı *Gündüz Güzeli*, yazıldıkları dönemi aşip zamana karşı durmayı başarmış edebiyat metinlerinin en başarılı örneklerinden biri.

Ünlü bir cerrahla evli genç ve güzel Séverine'in kocasına duyduğu aşka rağmen tensel haz arayışı içinde gündüzleri lüks bir randevu-evinde fahişe, akşamları ise sevgi dolu bir eş olarak sürdürdüğü çifte yaşamının beklenmedik bir karşılaşma sonrasında altüst olmasının hikâyesinin anlatıldığı roman, Luis Buñuel'in romandan aynı adla uyarladığı unutulmaz film dolayısıyla sinema tarihinin de önemli bir parçası aslında.

Kessel'in romanın maruz kaldığı haksız ve sert eleştirilere cevaben, metnin sonunda dile getirdiği "insancıl vurgu" okura öyle başarıyla yansıtılmıştır ki, kitap yazıldığından bu yana edebiyat dünyasındaki yerini sağlamlaştırarak korumaya devam eder.

Gündüz Güzeli'nde benim yapmak istediğim, yürekle ten arasındaki korkunç uçurumu; gerçek, sonsuz ve sevecen bir aşkla bedensel isteklerin dizginlenemez dürtüleri arasındaki derin kopukluğu göstermekti. Uzun zaman seven her erkek, her kadın –kimi istisnalar dışında– bu çatışmayı benliğinde taşır. Bu duyumsanır ya da duyumsanmaz, açığa çıkar ya da uyuklar, ama vardır. Gündüz Güzeli'nin meselesi Séverine'in bedensel isteklerindeki sapıklık değil, bu sapıklıktan bağımsız olarak, onun kocası Pierre'e duyduğu sevgi ve bu sevginin acıklı yanıdır. Yazdığım kitaplar arasında hiç bu denli sevdiğim olmamıştır ve ben ona en insancıl vurguyu yerleştirmiş olduğuma inanıyorum. Séverine'e acıyan, onu seven yalnız ben mi olacağım acaba?